

Salutació de Yi-Fu Tuan amb motiu de la presentació del llibre

Friends and colleagues

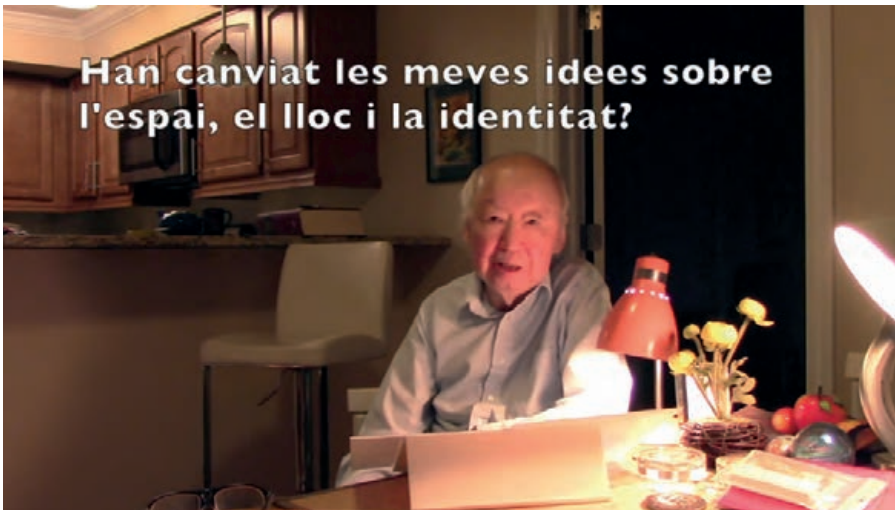
It is a singular pleasure and honor for me to send you this brief message to mark the publication of “El Arte de la Geografía.” Heroic patience on Professor Joan Nogué’s part has made its birth possible. Perhaps I am foolish to say this, but at age 87, I have wondered whether anything I wrote has a life span longer than “the flavor of the month.” One book that will last longer and may indeed endure is the one launched today, if only because the topics it broaches—place, space, and identity—are perennial and will not cease to be asked so long as we continue to ponder over who we are and can be. As to the chapters I contributed to the book, their style will make them seem dated one day, even if the topics themselves are timeless. Is there an exception? If there is, it is likely to be the interview conducted between Joan and me, for its style is conversational and conversation can never pass out of fashion so long as we humans retain our full humanity.

Now, have I changed my views about place, space, and identity? After all, I first addressed them almost a half century ago. The answer is no and yes. No, my views have not changed. What I wrote in the 1970s, I still see as valid and useful, but yes, my views have shifted a little because my experience in recent years has made me give space and place a somewhat different emphasis. The difference between then and now is that I have come to recognize the depth of a human being’s rootedness in place, a depth that is ineradicable. What brought about this shift in emphasis?

Well, in 2005, after an absence of sixty-four years, I returned to China for a brief visit. In the time I lived abroad, I lost fluency in my native tongue and China turned into a modern country, radically different from the one of my childhood. When I re-visited China, I felt myself a stranger, and yet in conversation with friends I quickly lapsed into using the word “we,” as in “we shouldn’t have built the Great Wall” or “we should have fought harder against Japanese invaders.” By “we,” I meant “we Chinese.” In contrast, even though I became a naturalized American citizen in 1974, I never use the word “we” to imply identification with a whole country. I do say “we Madisonians” when debating with Milwaukeeans or “we Wisconsinites” when arguing with Iowans, but not “we” as in “we Americans.”

Yet, for all this discovery of my deep rootedness with my birthplace, I remain a cosmopolite, content and fulfilled in my adopted country. Why? Because I have come to see the possibility of feeling at home almost anywhere in the world and this is because almost anywhere in the world there is the possibility of encountering human goodness. Human goodness blesses place, making it

feel simultaneously home-like and sacred. For me, then, it is not true that home can only be where one's ancestors are buried, and this is because goodness—that bolt of grace out of the blue—has a way of striking anytime any place. In my twilight years, it is this kind of awareness that persuades me of the profound link between the study of space and place and the study of philosophy, ethics, and even theology. Humanist geography is, from this perspective, a core discipline in the humanities and the arts, one worthy of a lifetime of dedicated reflection and research. Where, you might ask, is the center of such dedication? Not, in my opinion, in the USA, even though a new magazine called “Geo-Humanities” is published in Washington DC; rather it is the capital of Catalan culture and civilization—Barcelona.

Fotograma del vídeo gravat per Yi-Fu Tuan i emès en l'acte de presentació a la SCG

Amics i col·legues,

Per mi és un gran honor i un plaer enviar-vos aquest breu missatge amb motiu de la publicació de *El arte de la geografía*. L'heroïca paciència del Professor Joan Nogué l'ha fet possible. Potser sigui ridícul dir-ho, però als 87 anys m'he preguntat si res del que he escrit ha perdurat més enllà de l'èxit del moment. Potser un llibre que perdurarà i realment sobrevisqui sigui aquest que presentem avui, ni que sigui perquè els temes que tracta—lloc, espai, identitat—són eternals i no deixaran de ser tractats mentre continuem pensant en qui som i en qui podem ser.

Pel que fa als meus capítols en aquest llibre, el seu estil els pot fer semblar antiquats per bé que els temes siguin eternals. Hi ha cap excepció? Si n'hi ha una, podria molt bé que fos l'entrevista mantinguda entre en Joan i jo, perquè aquí l'estil és el d'una conversació, i la conversació no passa mai de moda sempre que nosaltres, els humans, retinguem la nostra plena humanitat.

Han canviat les meves idees sobre l'espai, el lloc i la identitat? Després de tot, vaig començar a pensar-hi fa gairebé mig segle. La resposta és no. I sí. No, les meves idees no han canviat. El que vaig escriure als anys 70 encara ho trobo vàlid i útil. Però sí, la meua visió ha canviat una mica perquè la meua experiència dels darrers anys m'ha fet posar més èmfasi, donar més importància a la profunditat de l'arrelament humà al lloc, una profunditat que és impossible d'erradicar. I què és el que ha provocat aquest canvi d'èmfasi? Bé, l'any 2005, després d'una absència de 64 anys vaig tornar a la Xina per a una breu visita. Després de tants anys vivint fora, havia perdut fluïdesa en la meua llengua materna i la Xina s'havia convertit en un país modern, radicalment diferent del de la meua infantesa. Quan vaig revistar Xina, em vaig sentir un estrany. Però en la conversa amb els meus amics xinesos de seguida vaig començar a utilitzar la paraula “nosaltres”, com en “no havíem d'haver construït la Gran Muralla”, o “havíem d'haver lluitat mes contra els invasors japonesos. Amb “nosaltres”, vull dir “nosaltres, els xinesos”. Per contra, tot i que vaig obtenir la ciutadania nord-americana el 1974 mai no utilitzo el “nosaltres” per identificar-me amb el conjunt del país. Sí que dic “nosaltres, els de Madison” quan debatem amb “els de Milwaukee, o “nosaltres, els de Wisconsin” quan discutim amb “els d'Iowa” però mai “nosaltres” com dient “nosaltres, els americans”. Però, tot i aquest descobriment del meu profund arrelament al meu lloc de naixement, continuo sent cosmopolita, content i satisfet amb el meu país adopció. Per què? Perquè he arribat a veure la possibilitat de sentir-me a casa gairebé arreu del món. Perquè gairebé arreu del mon hi ha la possibilitat de trobar la bondat humana. La bondat humana beneeix el lloc fent-lo sentir alhora com a casa i com a sagrat. Per tant, per mi no és veritat que la llar sigui només on són enterrats els nostres ancestres. I és així perquè la bondat –quan la gràcia apareix del no-res– por sorgir en qualsevol moment, en qualsevol lloc.

En el crepuscle de la meua vida, és aquesta consciència la que em persuadeix del profund lligam entre l'estudi de l'espai i del lloc, i l'estudi de la filosofia, l'ètica, i fins i tot la teologia. La geografia humanística, des d'aquesta perspectiva, és una disciplina central en les humanitats que mereix tota una vida de dedicada reflexió i recerca. Us demanareu on és el centre d'aquesta dedicació. En la meua opinió, no als Estats Units d'Amèrica, encara que una nova revista anomenada *Geohumanities* es publiqui a Washington DC. Més aviat es troba a la capital de la cultura i la civilització catalana: Barcelona. Gràcies.

Foto: Jordi Royo